

fulde gjøre de i Loven af 1850 § 7 omtalte Skjøn- eller Dverfskjønforretninger, hvor disse ere affholdte, til Gjenstand for en yderligere Prøvelse; thi dette vilde vistnok være en langt større Abnormitet end den, som i Udfastets Motiver siges at ligge dert, at de locale Autoriteter kunne paadrage Statskassen uberegnelige Udgifter; men selv det, at Rigsdagen i tvivlsomme Tilfælde skulde sætte sig selv i Skjønsmændenes Sted, vilde være en ikke lidende Afvigelse fra de ellers gjældende Regler. At Godtgjørelser, hvis Størrelse ikke paa anden Maade kan udfindes, bestemmes af dertil

udnævnte uvillige Mænd, er nu engang det almindeligt gjældende legale Middel; og ligesom Staten ofte kan komme til at underkaste sig dette, hvor dens Retstvister med Private afgjøres ved Dom, saaledes synes den samme Regel at maatte kunne følges, hvor Sagen afgjøres uden Rettergang; det bliver i begge Tilfælde Skjønsmændene og ikke Autoriteterne, der afgjøre Sagen i sidste Instants.

Udvalget kan derfor ikke andet end indstille:

at det forelagte Udkast ikke bliver Lov.

Bloch.

Gomard.

C. N. Peterfen,
Formand og Ordfører.